

Interior d'un trull

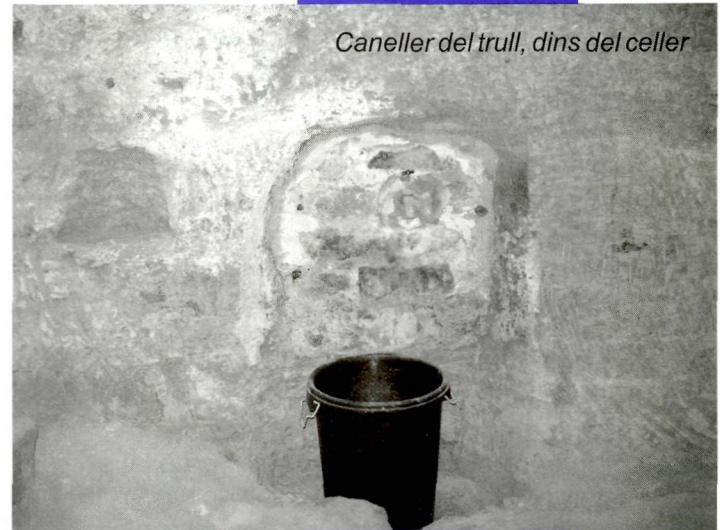
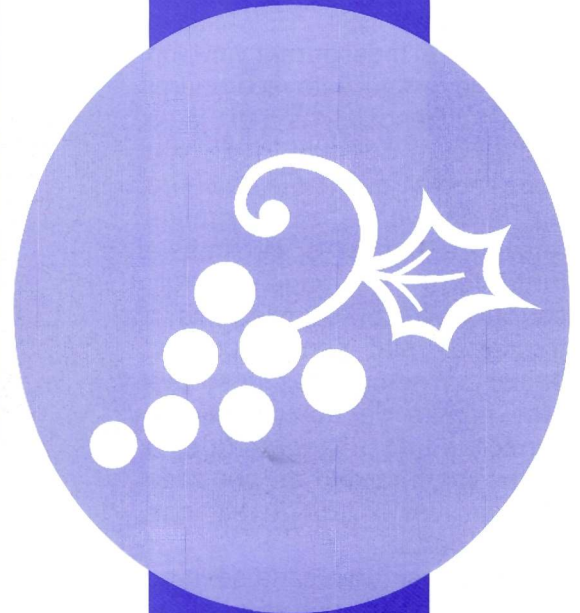
Sortida del caneller

Les premses utilitzades per fer aquest treball es llogaven a la torre del Gallo. A canvi del lloguer d'aquests aparells li donaven la brisa premsada i posteriorment se la venien per fabricar alcohol.

Temps enrere el nombre de cases del poble on hi havia un trull era considerable:

- Carrer de la Concòrdia: Cal Ton del Negre, Cal Perenton i Cal Quim del Pollo.
- Carrer Major: Cal Paulico, Cal Sisco del Paulico, Ca la Francisqueta del Palanca, Cal Cosme, Cal Botons, Cal Negre, Ca la Palmira, Cal Cuco i Cal Merola
- Carrer del Centre: Cal Xoricero, Cal Nadal i Cal Santiago del Pela
- Carrer del Raval: Ca la Barona i Cal Sebastià del Manel
- Carrer de l'Horta: Cal Quinco i Cal Miquel del Ventureta

Cap a final dels anys seixanta molts trulls van començar a entrar en desús. Alguns es van colgar de terra, altres es van destruir i aquells que encara romanen intactes són testimonis muts del passat.

Caneller del trull, dins del celler

Alba Roure i Gilart

SABÍEU QUE?

EL Nou Pinetell

Col·labora!

Dia 17, 18 i 19 de febrer de 2006, sortida a Port-Ainé.

Divendres a les 18.15 h, un grup de 25 persones sortíem del carrer Farraginals amb autocar en direcció a l'alberg Les Estades, situat entre les poblacions de Sort i Rialp. Donat que aquesta sortida era de tot un cap de setmana, vam haver de limitar l'edat a 14 anys, exceptuant aquells que anaven acompanyats pels pares. Els joves van poder gaudir d'un cap de setmana a la neu, fent esquí,

snow board i altres activitats, com jugar a bitlles, al futbolí i d'altres.

Des d'aquí volem agrair i felicitar el comportament que van tenir els joves, tant a les pistes com a l'alberg.

Informar-vos també que hem presentat un projecte a la Secretaria Territorial de Joventut de Lleida anomenat **Joves, fem Salut!**, el qual conté un seguit d'actuacions i activitats relacionades amb la salut en el sentit més ampli, com són: xerrades informatives i participatives (de sexualitat i anticoncepció, substàncies estupefaents...), representacions teatrals, sortides de ràfting, hípica, rutes, etc.

Per últim recordar-vos a tots que podeu posar-vos en contacte amb nosaltres a la següent adreça electrònica, per proposar-nos o consultar-nos tot allò que cregueu convenient, ja que les vostres inquietuds i opinions són primordials per continuar caminant plegats.

joventut@alpocat.ddl.net

Maite Matamoros i Orgaz
Tècnica de Joventut

La Regidoria de Joventut de l'Ajuntament aposta, entre d'altres coses, per les polítiques de salut. La salut entesa com un estat complet de benestar físic mental i social, i no només l'absència de malaltia i benestar físic. Doncs, el nostre cos serveix com un mitjà d'expressió de la identitat individual en la mesura que se'l modela i ornamenta, i aquest fet pren especial rellevància en la gent jove.

Volem promoure estils de vida saludables i que reforcin els valors del jove perquè pugui afrontar la pressió de grup i de la societat, i afavorir la cohesió social.

Donat que les nostres accions en salut se centren en la promoció de la salut, la prevenció de conductes de risc i en la reducció de danys, creiem convenient continuar organitzant activitats ludicoesportives en el medi natural.

Tenint en compte la demanda dels joves del nostre municipi, hem organitzat, amb la col·laboració de la Regidoria d'Esports, dues sortides a la neu:

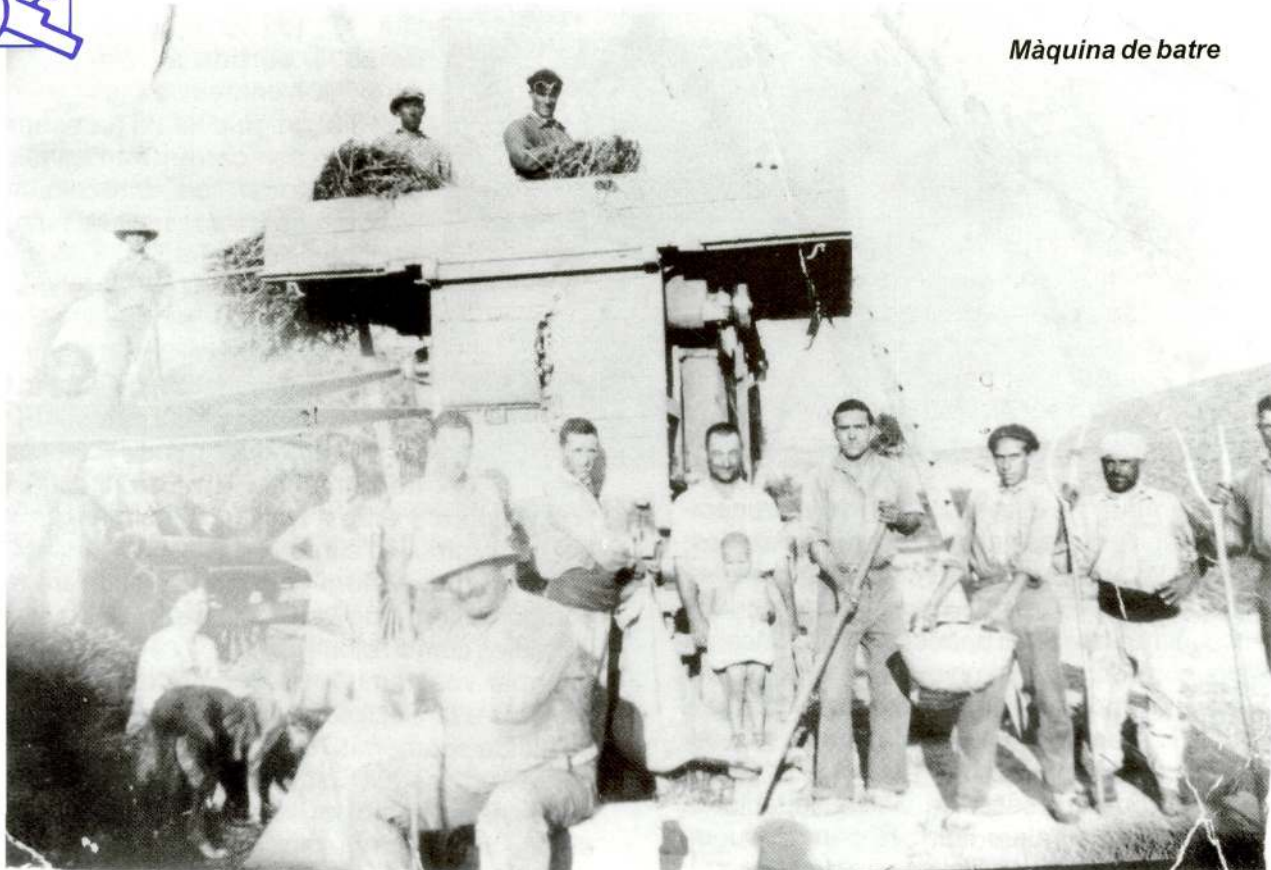
Dia 17 de desembre de 2005, sortida a Boí Taüll Resort. Vam muntar un autocar de 43 persones, d'edats compreses entre els 11 i els 30 anys. Ens va fer mal temps, però ens ho vam passar tots pipa!

El sindicat La Íntima 75 anys d'història (IV)

Màquina de batre

La represa dels 50

Amb l'arribada de la dècada dels cinquanta es dona per conclosa la llarga postguerra i, a tots els efectes, el país comença a sortir d'un llarg túnel. A la cooperativa La Íntima això es va escenificar en la primera Junta General celebrada al mes de gener de 1952. Fins aquell moment la *Hermandad Sindical* i la cooperativa havien estat dirigides per la mateixa persona, el president de torn. Llorenç Morell exposa la necessitat de nomenar una junta rectora per dirigir la cooperativa en aquelles funcions més administratives, ja que el *cabildo sindical* tenia massa feina i funcions. Així doncs, es va elegir una nova junta directiva encapçalada per Sebastià Gilart Grau. La iniciativa semblava que responia a la voluntat de deixar els temes més quotidians de compres i vendes en mans de la cooperativa pròpiament dita i que la *Hermandad* es dediqués a temes més importants o d'un caire més polític. A la llarga veurem com la cooperativa va adquirint més protagonisme a mesura que l'*Hermandad* queda relegada a un segon terme.

És un període on els presidents repeteixen diversos mandats i donen una estabilitat que afavoreix el bon funcionament de la

cooperativa.

Malgrat tot, aquest període no va estar exempt de problemes. A final de 1954 es convocà una junta general per dissoldre la Junta Rectora i passar les competències al *cabildo sindical*, el 10 de desembre es celebrà la Junta i després d'uns minuts de retard per canviar opinions el president sortint exhortà els assistents:

"a que todos procedan a la designación de los camaradas que han de formar la Junta Rectora, de entre los más capacitados para el ejercicio de estos cargos y de reconocido valor y buena voluntad hacia la entidad"

Va sortir elegit el Sr. Antonio Serés Angel per aclamació, però aquesta unanimitat durà ben poc. Un mes després, en una junta ordinària, s'establí una discussió entre el president i un vocal per la instal·lació d'un molí d'oli; el president es quedà sol davant la resta de la Junta i va dimitir. El vocal Juan Farreres Ibars el substituï en la Presidència.

El dia a dia del cooperativisme

Un dels indicadors del bon estat de l'entitat és l'augment del nombre de socis; durant aquest període que ens ocupa és continu el degoteig

de noves incorporacions. Un altre indicador del creixement de l'activitat cooperativa és la necessitat de liquidesa financera per atendre els pagaments en l'adquisició de productes, sobretot d'adobs. És per aquest motiu que el Banc Popular aconsellà l'entitat que utilitzés lletres, que els socis deutors acceptaven, per poder augmentar, així, el crèdit a favor de l'entitat.

Al 1958, per primer cop després de vint-i-vuit anys d'existència, s'aconseguí un dels objectius que marcaven els estatuts: la divulgació dels coneixements agraris amb l'organització d'un curset de difusió agrícola i ramadera.

També és en aquest període (1957) quan es creà una plaça d'encarregat del magatzem i del molí de pinsos, que guanyà el Sr. Josep Ibars Banyeres (conegut a partir d'aquell moment com el Pepito del Sindicat).

L'activitat per excel·lència de la cooperativa continuava essent la venda d'adobs. Durant els anys trenta i quaranta els tipus d'adobs eren més primaris. A mesura que avancen els anys la gamma d'adobs es va enriquint i especialitzant amb adobs compostos i es van incorporant productes especialitzats com insecticides, pesticides i herbicides.

Aquest període d'estabilitat afavorí que es poguessin desenvolupar projectes encaminats a donar serveis al socis, sobretot en qüestió de maquinària. La incipient mecanització del camp després de l'aturada de la guerra va dur la cooperativa a adquirir maquinària per donar servei als socis i per a la seua utilització d'una manera mancomunada. D'aquesta maquinària, que bàsicament anava destinada als cultius cerealístics, podem destacar el tractor, la seleccionadora de cereals i la desgranadora. Però dos màquines van ser les protagonistes: la trilladora i el molí de pinso.

El 13 d'abril de 1960 la Junta Directiva es reuní amb el Sr. Narcís Vert, fabricant de trilladores de Torroella de Montgrí, per a signar el contracte; van comprar el model 120 per un valor de 185.230 PTA. El pagament s'havia de fer en tres venciments, però el lliurament es va fer a mitja campanya. Durant aquest temps que havien d'esperar perquè arribés la màquina van pactar amb la cooperativa de Sucs llogar-los la trilladora al preu de 40 cts. per quilo.

L'any següent es van iniciar les campanyes normals per trillar. Van acordar començar el dia 10 de juliol pel camí de l'Horta i després seguir per la carretera, el camí de les Bruixes, el camí de Raïmat i el camí del Pont de Puell, perquè els socis tinguessin més a prop la màquina.

L'altra màquina important que hem esmentat fou el molí de pinso. Després d'un parell d'anys discutint la conveniència o no d'adquirir-la, el

15 de juny de 1956 s'aprovà la compra del molí triturador de pinsos d'una casa de Saragossa per un total de 75.840 PTA. El seu pagament es realitzà en diversos terminis: una entrada de 10.000 PTA i 3.000 PTA cada mes.

La posada en marxa del molí va tenir una conseqüència no esperada ni desitjada: les vibracions que produïa van provocar les queixes immediates de la veïna Alejandrina Rovira. Les mesures per intentar evitar aquestes molèsties no serviren de res fins que al març de 1957 una denúncia del fill de la propietària a la delegació d'Indústria aturà les activitats. Immediatament s'organitzà una comissió per anar a visitar el president de la UTC (Unió Territorial de Cooperatives) i a un enginyer de l'Ajuntament de Lleida. L'única solució que es va trobar i la que consideraven millor per a tothom era la compra de la casa veïna. D'aquesta manera, a part de solucionar el problema, guanyaven espai per al sindicat, que prou falta els feia.

La fi d'un símbol

La dècada dels cinquanta també és el període en què desapareixen definitivament el bar i la sala d'espectacles, últimes reminiscències de l'antiga societat de ball, dos activitats que havien donat força rendiment a la cooperativa. Aquestes activitats quedaren relegades pels nous interessos de la cooperativa i per altres motius, com l'aparició de noves ofertes lúdiques a la població, que feien que aquestes activitats fessin més aviat nosa en la gestió de la cooperativa. La sala de ball o d'espectacles que també després de la guerra havien quedat gairebé en desús, sobretot perquè la societat La Unió havia agafat el relleu en l'organització de les festes majors, es va arrendar a diferents persones. Al 1952 es va llogar la sala d'espectacles a Vicenta Gispert per projectar cinema, però aquest arrendament tenia els dies comptats. L'1 d'agost de 1955 la cooperativa va rescindir el contracte per un motiu de pes: s'estava posant en marxa el molí d'oli i la sala d'espectacles era ell lloc triat per instal·lar-lo.

Al març de 1953 es van fer públiques les darreres condicions per a l'arrendament del cafè de la cooperativa que s'adjudicà a Enric Beà per sis pessetes diàries, però en acabar el període, al 1956, ja no es renovar.

Enrere quedaran molts anys en què la cooperativa havia participat directament en l'organització de les festes majors d'Alpicat. En aquests darrers anys treien el bar al carrer davant de la cooperativa i col·locaven uns grans tenderols per fer ombra, però la

